

Krátce z mého památníčku života starého a nemocného důchodce v letech 2020 a 2021 při šíření covidu. V budoucnu mladé generace tomu snad ani nebudou věřit.

Tak jsem před časem psal, jak tráví dny nemocný důchodce v tomto koronavirovém čase, když nařízení vlády mi omezují prakticky ve všem. Oproti těm, kteří žijí ve městě, mám ale velkou výhodu, že mohu při pěkném jarním počasí, (těch dnů bylo ale zatím velmi málo), vyjít na zahradu, někdy dokonce i na kraj vykáceného lesa. A když je venku zima, tak zase často odbíhám do skleníku, kde je většinou příjemně, tam kontroluji přírůstky na mém salátu a vybíhající z vlhké půdy cibulky, mrkev a petržel. Také mi již ve větších miskách vzešla majoránka, bazalka a máta. Stejně tak část petrželky a pažitka přečkaly zimu a již několik dnů nám slouží v kuchyni do polévky. Tyto aktivity alespoň trochu mi zpříjemňují jednotlivé bolestivé dny tohoto dobíhajícího života.

Asi před měsícem jsem psal, že jsem si pro potěchu koupil dva papoušky, krásné korely a k tomu čtyři andulky. Když jsem pracně zhotovil za pomoci kamaráda venkovní voliéra a přinesli jsme ji na venkovní posezení, tak při manipulaci mě moje krásné korely uletěly. Byl jsem na ně již zvyklí, byly moc krásné a tak jsem byl smutný několik dnů. Jejich klec byla moc prázdná a tak jsem začal hledat korely znovu. Na okrese jsem již žádné nenašel a tak jsem znovu domluvil v Černé Hoře nákup dvou andulek. Nakonec jsem koupil čtyři. Doma při přemísťování do větší klece mi ještě jedna krásná žlutá zase uletěla. Tak mi nakonec zbylo sedm andulek. Ty krásné korely mi ale stále chyběly. Tak jsem znovu začal hledat v okolním okrese Prostějov a po několika telefonátech jsem uspěl a nyní čekám, až mi je synovec z Prostějova doveze. Doufám, že přestanou noční mrazíky a moje ptactvo budu moci ubytovat ve venkovní voliére.

Také jsem se dočkal termínu druhé injekce na koronavirus a v úterý 7. 4. Jsem ji v Blansku obdržel. Čekal tam na mne kamarád z Metry Pepek Šenkeřík se kterým jsem se delší dobu neviděl a tak jsem z toho měl velkou radost. Byl moc smutný, před deseti dny mu zemřela manželka. Ale na setkání se těšil.

A tak naše setkání ve mně zase probudilo vzpomínky na velmi dobrého kamaráda Pepka Šenkeříka. V Metře Blansko, v mém dlouholetém pracovišti jsem prošel různými profesemi a v každé jsem měl hodně kamarádů. Jedním z nich, když jsem pracoval jako obchodní náměstek a následně jako ředitel, byl pan Josef Šenkeřík, vedoucí oddělení v zásobování. Byl to jeden z těch, kterým se říkalo "**pan Zásobovač**," jak je pojmenoval Standa Němec. Ve svém oddělení zajišťoval stovky dílů a součástí, ale ty nejdůležitější (optiku pro speciální výrobu a lasery) ty nikomu nesvěřil, ty zajišťoval sám. Byla to ta nejpřesnější optika, která se v republice vyráběla jen na několika pracovištích. Často jsme jezdili do Meopty Přerov a na zpáteční cestě jsme sestavili u mne v Molenburku, obrátili pokosené seno pro králíky a jeli ještě do práce. Naše přátelství vydrželo až do důchodu, kde jsme asi dva roky spolu podnikali a navštěvovali se i s rodinami a přátelství nám trvá dodnes. Čas rychle letí, mládí nám uběhlo a naše pokročilé stáří nám přináší mnoho zdravotních problémů, které nám znepríjemňují každodenní život. Oba jsme již bez manželek, já již dlouho a nikoho

nemám, kdo by se o mne staral. Pepek má hodné děti, také se vidí ve svém vnukovi, který studuje vysokou uměleckou školu a má dědečka hodně rád. Někdy mu to trochu závidím, ale zase mu to z celého srdce přeji. Píší knihy a před několika léty jsem napsal také knihu vzpomínek na moji práci v Metře Blansko, kterou Pepkovi rád daruji. Věřím, že někdy, když mu bude samému smutno, tak do ní nahlédne, přečte si něco o mém životě a také o mých vzpomínkách na některé služební cesty, které mu připomenou život v Metře Blansko.

S panem Šenkeříkem v Blansku

Nemohu se dočkat slunečného jarního počasí bez ranních mrazíků. Ve skleníku mi již hodně porostl salát a rád bych tam již zasázel rajčata a okurky, sazenice mám již hodně velké doma za okny. Tak konečně v pátek devátého jsem se od rána těšil ze sluníčka. Moc teplo venku nebylo a tak jsem přesazoval rajčata i okurky ve skleníku. Tam jsem musel dokonce celý den větrat. Takže sazenic mám dost, ale zase příští týden hlásí mrazíky, tak nevím zda budu již zítra něco sázet do skleníku. Nakonec dopoledne jsem ještě přesazoval a zasadil čtyři rajčata. Na noc jsem to přikryl fólií. Čas stále a neúprosně běžel, nemoci se nezlepšovali a tak jsme se snažili v tomto smutném čase přežívat jak se dá. Občas zasvítilo sluníčko a to byl čas pro dá se říci žití ve skleníku. Zasázel jsem postupně rajčata, okurky a dokonce papriky a skleník se den ode dne zaplňoval. Nyní, již po delším čase, když tam každý den ráno přijdu je radost dívat se na pěkné přírůstky. Posudťe sami. Je to radost jít kolem tak krásně rozkvetlé zahrady.

Rajčátka již začínají růst, ale ještě to bude trvat dlouho než uzrají

Brambory již kvetou, Okurky jsem již bral, ale nějak přestaly růst

Moje léčivé a kuchyňské rostlinky. Majoránka, bazalka a tymián

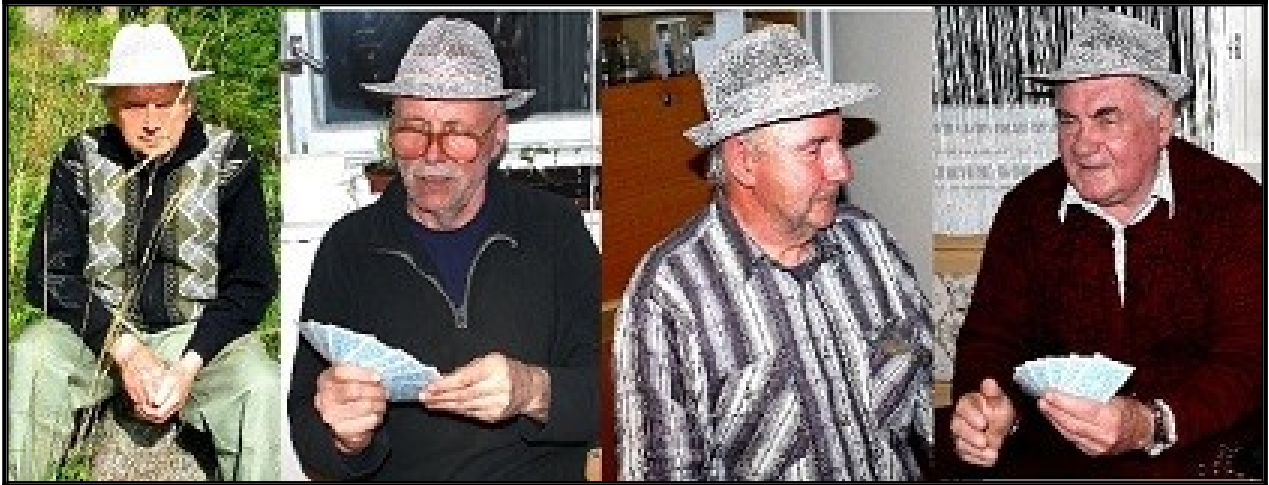
Papriky jsem sázel později, mám také spoustu kopru a vařím Koprovku polévku

Tak to je moje Moruše, sázená na počátku dubna. Ale již začíná kvést

Nejhorší období pro nás starší a nemocné bylo v čase, kdy jsme nemohli vlastně nikam, jen do obchodu a v závažném zhoršení zdraví k lékaři. Někteří jsme měli štěstí, že se nám podařilo získat potřebné léky přes telefon. I tak byl problém zajet pro ně do nejbližší lékárny, ale napřed si je tam objednat. A v těchto dobách nám velmi chyběli kamarádi. Na moji ulici kamarádím se všemi staršími, ale s některými se navštěvujeme jen vyjímečně. Mám ale štěstí na vyjímečně dobrého kamaráda pana Drahomíra Lukáška, který bydlí skoro naproti ve velmi nádherně upraveném domku, jak se můžete podívat sami. Vše si zajistil svou vyjímečnou pracovitostí a při tom v důchodu ses manželkou dlouhá léta starali o její nemocné rodiče. Kamarádi mě již dlouhá léta a více jsme se sblížili k když odešel do důchodu a já jsem potom hodně onemocněl. Takže byl mou oporou, když jsem, a to hodně často potřeboval pomoci s různými pracemi při údržbě domku i zahrady. A tak jsme se i v tomto zlém čase navštěvovali, vlastně mě Drahoš jak mu ve Vysočanech všichni říkají hodně navštěvoval, protože jsem často potřeboval jeho pomoci.

Drahoš je nejen pracovitý objetavý, ale také velký dobrák a nepomáhá jen mě, ale i jiným kamarádům. V posledních čtyřech létech ho také postihla nemoc, které moc dobře vzdoroval a skoro si ji ani nepřipouštěl. Nadešel ale čas a nemoc se začala zhoršovat a tak jsme si začali vzájemně při našem posezení stěžovat, jak nás tyto nemoci trápí, ale hlavně vzájemně dodávat síly s nimi bojovat a podporovat se. Zatím se nám to daří, někdy více, někdy méně. Nyní ke konci května omezení klesá a náš život se pomalu vrací k lepšímu. Také s krásnými slunečnými dny, kdy můžeme využívat sluníčka na svých zahradách, kdy máme radost z plného skleníku rajčat, salátů, paprik, také voňavé petrželky, kopru, máty i jiných léčiveknám zlepšuje naši náladu, nacházíme chuť do práce zalévání a šlechtění našich rostlinek. Ranní i večerní procházky kvetoucí zahradou jsou velkým pohlazením po srdci i duši. Hned se nám lépe uléhá a potom i usíná s pocitem dobře vykonané práce. Občas se také za mnou zastaví kamarádi, kteří chodí cestičkou kolem lesa a mé zahrady na kus řeči, podívat se do skleníku, někdy si odnesou i nějakou sazeničku a vypijí stopečku dobrého likéru. Potom ten čas lépe utíká. Tak se u mne zastavili také při procházce manželé Tomáškoví. Při povídání jsme si trochu zavzpomínali a bylo to příjemné posezení.

Před léty jsme často sedávali při sklence vína a mariášku.

